

PROGRAM 2014 –2018

Runverket inom Riksantikvarieämbetet

En nationell resurs för ett världsunikt kulturarv

Runinskrifter är unika språkliga minnen som sträcker sig nästan tvåtusen år tillbaka i tiden. Att tolka runorna och sätta in deras budskap i ett sammanhang kräver samlade kunskaper från många olika områden. Detsamma gäller arbetet med att bevara detta kulturarv som engagerar så många människor. Runstenarna i vårt kulturlandskap har en särställning och är världsunika. En stark och aktiv runforskning samt en samlande nod i form av Runverket inom Riksantikvarieämbetet behövs även fortsättningsvis. Detta för att bevara runinskrifterna och utveckla nya kunskaper samt göra inskrifterna tillgängliga för allmänhet och forskare.

Omslag: En runristad bildsten från När på Gotland.
Den vänstra halvan visar stenen dokumenterad med RTI-fotografering. Detta gjordes vid en workshop i Visby 2012, som arrangerades av Riksantikvarieämbetet tillsammans med ett forskarlag från Queen's University, Kanada.
Foto: Magnus Mårtensson. CC BY.

Runor har använts i Sverige ända sedan 200-talet. I vissa landsdelar var de i bruk i långt över tusen år. I Dalarna levde den egenartade varianten dalrunor kvar ända fram till förra sekelskiftet. Inskrifterna förekommer inte bara på runstenar utan också i byggnader och på föremål av metall, ben och trä. De över 4 000 runinskrifter som finns i Sverige utgör mer än hälften av alla runinskrifter som är kända i världen.

Runinskrifterna är unika på många sätt. Till skillnad från många andra historiska dokument handlar det här nästan alltid om originalkällor, som är samtida med den verklighet de beskriver. De utgör även de äldsta bevarade källorna om svenskan och övriga nordiska språk och ger därför upplysningar om såväl språkutveckling som historiska händelser. Många av runstenarna står dessutom kvar på samma plats där de en gång restes och vittnar om äldre tiders landskap och kommunikationer.

Lång tradition att dokumentera runinskrifter

Under snart 400 år har Riksantikvarieämbetet haft ansvaret för de runstenar och runinskrifter som finns spridda över landet från Skåne i söder till Jämtland i norr. Myn-digheten fortsätter således ett månghundra-årigt arbete med att tolka och dokumentera runinskrifter. Uppgiften var vägledande när Riksantikvarieämbetet inrättades 1630.

Johannes Bureus, som då blev vår förste riksantikvarie, började redan i slutet av 1500-talet att samla in och beskriva runinskrifter. Under 1600-talet intensifierades arbetet genom stora insatser av bland annat Johan Hadorph och Johan Peringskiöld. Många av de stenar som då avbildades har senare försvunnit, vilket gör att dessa pionjärens arbete har ett stort värde även för dagens forskare.

Porträtt av Johannes Bureus (1568–1652), fornforskare, lingvist och mystiker. Tavlans som är en kopia efter Cornelius Arendtson 1627, finns på Riksantikvarieämbetet i Stockholm. Foto: Bengt A. Lundberg. CC BY.

Ett medeltida blykors med runor hittades år 2010 vid arkeologiska undersökningar i kvarteret Åkroken i Nyköping. Framsidan är täckt av varianter av den så kallade AGLA-formeln, som baserar sig på begynnelsebokstäverna i den hebreiska tackbönen *Attah gibbor leolam adonai* "Du är stark i evighet, Herre!". Korset bär även runor på baksidan, men de flesta av dessa är dolda av ett järnkors, som blykorsset är monterat på. Genom en röntgenundersökning vid Riksantikvarieämbetet i Visby har dock även dessa runor kunnat dokumenteras. Det rör sig om olika typer av svärbegripliga "trollrunor" som liksom AGLA-formeln förmodligen har tillskrivits skyddande egenskaper. Foto: Magnus Mårtensson. CC BY.

Runverket – en aktiv forskarmiljö med både djup och bredd

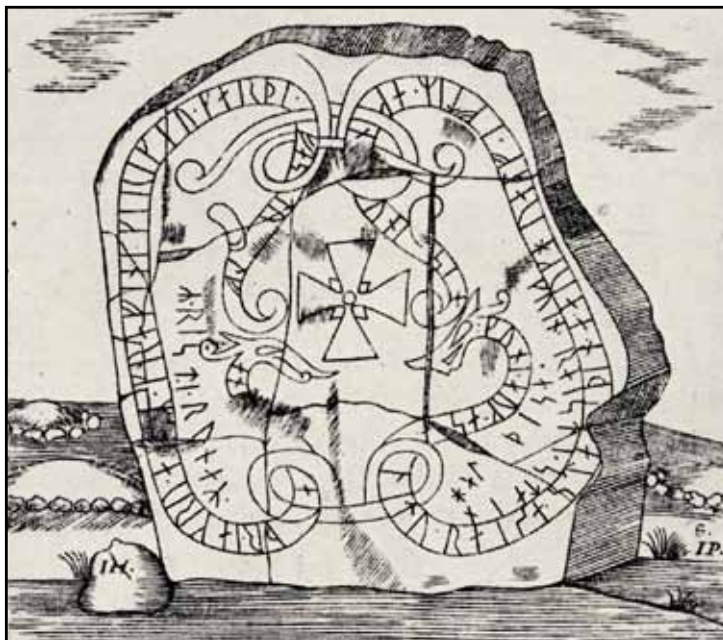
Inom myndigheten finns en verksamhet som kallas Runverket. Den har under lång tid arbetat med runinskrifter genom att dokumentera, registrera och göra dem tillgängliga samt ge råd och riktlinjer för hur de ska bevaras. Forskningen inom Runverket utförs idag av en tvärvetenskaplig grupp med expertis inom bland annat runologi och språkvetenskap, arkeologi, konserveringsvetenskap och kulturarvsförvaltning. Verksamheten finansieras av Riksantikvarieämbetet med bidrag från Vitterhetsakademien och Riksbankens Jubileumsfond.

Namnet "Runverket" syftar ursprungligen på ett stort bokverk, som ges ut av Riksantikvarieämbetet och som är tänkt att innehålla alla Sveriges runinskrifter. Namnet kom efterhand att användas också om själva verksamheten och den grupp experter och runvårdare, som på olika sätt arbetar med runor inom myndigheten. Det är ett välbekant och inarbetat namn som vi gärna använder oss av.

Den rikedom af runstenar, som finnes i Sverige har gjort det till en oafvislig pligt för den svenska forskningen att åt dem egna uppmärksamhet samt göra de upplysningar de kunna meddela rörande vårt äldre språk och våra fäders sed och smak, tillgängliga i vidsträckt kretsar.

Hans Hildebrand, *Det nya svenska runverket*, i *Kongl. Vitterhets historie och Antiquitets Akademiens Månadsblad* 1884.

Runstenen U 170 vid Bogesund norr om Stockholm som den avbildades av riksantikvarien Johan Peringskiöld i slutet av 1600-talet. Runorna berättar att Gunne och Åsa rest stenen och gjort "valv" (ett gravmonument i form av en stenkista) till minne av sin son Agne(?). Texten nämner också att "han dog på Ekerö" och att "han är begravd på kyrkogården". Förmodligen tillhör stenen mitten av 1000-talet och ger det första beviset på existensen av gemensamma kyrkogårdar i Uppland. Efter Peringskiölds besök försvann stenen spårlöst. Foto: ATA. CC BY.

I april 2013 återfanns den nedre delen av runstenen på ett gravfält vid Bogesund. Endast någon decimeter var synlig ovan mark, men den stod uppenbarligen kvar på sin ursprungliga plats. För att frilägga ristningen gjorde Runverket tillsammans med den arkeologiska institutionen vid Stockholms universitet en arkeologisk undersökning. Under vikingatiden gick en vik in framför runstenen, som tydligen är avsiktligt placerad så att ristningen skulle kunna ses från mot vattnet. Den har alltså inte bara varit ett minnesmonument utan också fungerat som ett landmärke för de sjöfarande. Vart resten av stenen har tagit vägen vet vi inte, men det finns uppgifter från 1800-talet om att den ska ha hamnat i den långa stenbryggan vid Bogesund. Foto: Magnus Källström. CC BY.

Runverket medverkar till att utveckla kunskap och förmedla fascinerande perspektiv som sträcker sig nästan halvvägs tillbaka till vikingatiden och in i framtiden. Även om det finns samlad kunskap från flera sekler görs ständigt nya rön, både när nya fynd påträffas och analyseras och när redan kända inskrifter undersöks på nytt och kanske tolkas om.

Forskarna inom Runverket är mycket efterfrågade och har nära samverkan med universiteten, museer och andra myndigheter. Runverket har även ett stort nordiskt och internationellt nätverk. Flera konferenser och seminarier har genomförts och ytterligare planeras. Bland annat är Runverket medarrangör i det åttonde internationella runsymposiet i Nyköping 2014. Även utländska och nordiska forskare besöker Runverket och samarbetar med forskarna där. På senare år har även medias intresse för runforskningen ökat. Det handlar om såväl nyheter i press och tv som inslag i vetenskapliga tv-program och en internationell dokumentär filmproduktion om vikingar. Runinskrifterna och deras berättelser fascinerar både forskare och en bred allmänhet.

En samlad runforskning med spetskompetens inom flera områden behövs för att kunna bevara runristningarna, fortsätta utveckla kunskapen om inskrifterna och förmedla de berättelser som runorna bär på. Runverket är en samlande nod för denna verksamhet.

I Björkö by på Björkö i Mälaren har det under mer än hundra år med jämna mellanrum framkommit stora fragment av runstenar, senaste gången hösten 2012. Man har trott att det har rört sig om rester av tre eller fyra olika runstenar, men i februari 2013 lyckades Runverket tillsammans med Historiska museet pussla ihop alla tio fragmenten till en enda sten. Det visade sig då att den påkostade stenen förmodligen varit tillägnad en kvinna med namnet Estrid och att den är ristad av den sörmländske runristaren Östen. Foto: Gabriel Hildebrand/Historiska museet (cc by-nc-nd).

Att undersöka runristningar

Läsning och dokumentation av runinskrifterna är grunden för den fortsatta forskningen om runtexterna. Idag kan traditionella metoder kompletteras med moderna tekniker för att få ut så mycket information som möjligt. Gedigna undersökningar är speciellt viktiga för de nyfynd som görs varje år i olika delar av Sverige.

Fältarbete

Undersökningar av runinskrifter, i fält och i laboratorium, är grundläggande för den fortsatta forskningen kring runor och runstenar. Att läsa en runinskrift är ett hantverk som kräver mångårig erfarenhet. Ristningen måste ofta betraktas i olika typer av belysning och många gånger utgör fingrarna det bästa hjälpmedlet för att avgöra vad som är ristat. Inskrifter på föremål måste man nästan alltid läsa i mikroskop. I dag kan de traditionella undersökningsmetoderna dessutom kompletteras med moderna hjälpmedel som digital röntgen, 3D-skanning och RTI-fotografering.¹

Egentligen är det bara i samband med att runstenar och andra föremål rengörs som en förutsättningslös undersökning av inskriften kan göras. Såväl sten som andra material är utsatta för en ständig nedbrytning bland annat genom vittring. Varje nyundersökning och dokumentationstillfälle är därför viktig och utgör en del i bevarandet av den information som finns i inskriften och textbäraren. Många gånger leder dessa

undersökningar till nyläsningar och andra upptäckter, som i sin tur kan ge upphov till nya forskningsfrågor och perspektiv.

Lika viktigt är att bearbeta, redovisa och samla de iakttagelser som görs, så att de också kan användas av andra. Runverket kommer att arbeta för en förbättrad registerhållning för att kvalitetssäkra denna information för framtiden.

Dokumentationsmetoder och analyser

Redan under 1800-talet prövades många olika metoder för att dokumentera runinskrifter. Man kalkerade runstenar i full skala eller gjorde avtryck (s.k. avklappningar) i vått läskapper. Fotokonsten anammades också tidigt och det experimenterades med olika typer av avgjutningar i gips och till och med betong.

Runorna finns ristade i en kvadersten i Hejnum kyrka på Gotland. Ristningen sitter fyra meter ovan mark och upptäcktes i januari 2012 i samband med kyrkans restaurering. Inskriften lyder **haimaltr** : **a**, vilket troligen betyder "Haimald äger". Haimald var tydligen en av de stenhuggare som arbetade vid uppförandet av kyrkan och han har på så sätt markerat att han huggit den aktuella stenen.

1. RTI (Reflectance Transformation Imaging).

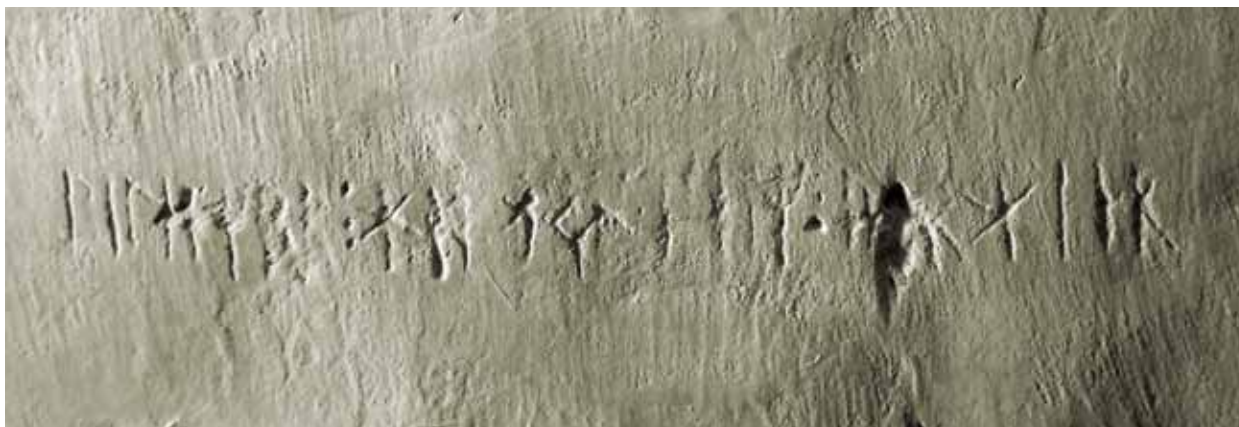
Rökstenen i Östergötland avbildad med hjälp av 3D-skanning. Med den nya tekniken kan man studera detaljer i ristningslinjerna men också den vittring som stenen är utsatt för. Bild Metimur.

Idag finns andra tekniker att undersöka och dokumentera runinskrifter antingen i fält eller i Riksantikvarieämbetets kulturvårdslaboratorium i Visby. Man kan bland annat använda så kallad RTI-teknik där föremål fotograferas med rörliga blixtar så att forskare senare på dataskärmen kan detaljstudera ytorna ljussatta ur flera olika vinklar. En annan ny avbildningsteknik är 3D-skanning där en digital bild av ett föremål kan byggas upp i hög kvalitet och sedan bearbetas och analyseras. 3D-skanning av runinskrifter ger en detaljrik och färgneutral dokumentation som kan underlätta läsningen av vittrade och skadade inskrifter. Den nya tekniken har också öppnat för nya forskningsområden, som till exempel att med hjälp av huggspåren på runstenarna studera ristningsteknik och identifiera enskilda runristare.

Riksantikvarieämbetet har inlett en serie fallstudier för att undersöka hur de nya teknikerna bäst kan användas för att dokumentera runristningar i olika typer av material. Dessutom pågår flera metodstudier för att spåra och analysera rester av ursprunglig bemålning på runstenarna.

Runverkets intresse och öppenhet att ta till sig naturvetenskaplig teknik för undersökning och dokumentation har visat vägen och efterfrågas även av andra runforskare, både nationellt och internationellt. Erfarenheterna är dessutom värdefulla för andra forskningsfält, till exempel för studier av hållristningar och ristningar i andra material än sten.

Undersökningar av nya fynd

Varje år påträffas tidigare okända runinskrifter av olika slag. Runstenar dyker för det mesta upp vid jordbruksarbeten eller renovering av kyrkor, medan runristade lösföremål ofta framkommer i samband med arkeologiska undersökningar.

Vid sådana tillfällen vill Runverket undersöka ristningen på ett så tidigt stadium som möjligt och helst innan olika typer av konserveringsinsatser har vidtagits. Det är därför viktigt att runverksamheten vid Riksantikvarieämbetet är känd och synlig, så att de som gör de nya fynden vet vart de ska vända sig. Detta kräver också att Runverket har goda rutiner och beredskap för att undersöka, dokumentera och publicera nupptäckta inskrifter på ett snabbt och effektivt sätt.

Putsristning i Hejnum kyrka, som preparerades fram i samband med renoveringen 2012. Tidigare kunde man endast läsa något enstaka ord, men nu framkom hela texten:

uil--mbr : hit : han : sum : u-r hier det vill säga "William hette han som var här". Namnet kanske låter mycket modernt i våra öron, men det lånades in från tyskan redan under tidig medeltid. Av stavningen i inskriften framgår att namnet har anpassats till uttalet i forngutniskan.

Foto: Magnus Källström. CC BY.

Runben funnet 2007 vid de arkeologiska undersökningarna vid Mälby i Tillinge utanför Enköping, Uppland. Texten lyder **andrus : ris...**, vilket troligen ska tolkas som "Andreas ristade...". Foto: Bengt A. Lundberg. CC BY.

Att tolka runinskrifterna och göra dem tillgängliga

Runorna har använts i Sverige i mer än 1 500 år och de flesta runtexter är skrivna på ett språk som i dag är obegripligt för de flesta. Det räcker därför inte med att läsa runtecknen utan man måste också kunna tolka inskrifterna och förmedla deras innehåll. Här har Runverket en mycket viktig uppgift att fylla.

Runstensfragment som hösten 2011 hittades i kyrkogårdsmuren vid Kalmar kyrka i Uppland. Fragmentet är inte större än en handflata och bär i stort sett bara en r-run, men utgör resterna av en tidigare helt okänd runsten. Foto: Magnus Källström. CC BY.

Att tolka runor

Att göra runinskrifterna tillgängliga för alla är en central uppgift för Runverket. Det handlar inte bara om att läsa runorna, utan också om att tolka texten och sätta in den i ett språkligt och historiskt sammanhang. Även om runristningarna kan räknas i tusentals är varje enskild inskrift värdefull och kan ge unika inblickar i både språkutveckling och historiska skeenden.

Trots att mer eller mindre vetenskaplig forskning har bedrivits sedan slutet av 1500-talet ruvar runorna fortfarande på många hemligheter. Det kan exempelvis handla om de mera exakta omständigheterna kring runskriftens uppkomst och vilka som egentligen skapade denna skrift och för vilka syften. En annan olöst gåta är varför runraden reducerades från 24 till 16 tecken strax före vikingatidens början och hur denna nya variant så snabbt kunde få fotfäste över hela Norden. Det finns också många inskrifter som inte är slutgiltigt tolkade och även vissa varianter av runor som vi ännu inte förstår.

Runforskning handlar inte bara om att tolka runinskrifterna utan den bidrar också till kulturhistorien. Genom dessa texter lär vi känna forna tiders namnskick, religiösa föreställningar, glömda seder och bruk, utdöda ord, men också hur skrift användes i äldre tid. Runtexterna kompletterar därför den bild som annan historisk och arkeologisk forskning ger.

Att kunna tolka runinskrifter och göra dem tillgängliga för andra kräver bred kom-

petens hos Runverkets medarbetare. Det är också nödvändigt att de tolkningar som presenteras vilar på en vetenskaplig och saklig grund. Utan en stark forskning riskerar denna kunskap att försvinna och de berättelser som inskrifterna bär på blir svåra att ta del av.

Verket *Sveriges runinskrifter*

Runverket fortsätter ett månghundraårigt arbete med att tolka och dokumentera runinskrifter. Stora insatser gjordes redan på 1600-talet med systematiska resor till olika delar av landet, som resulterade i avbildningar av mer än tusen runstenar. Under 1700-talet minskade intresset för runor under en period, men det tog ny fart i samband med 1800-talets nationalromantiska strömningar. De beskrivningar av runstenar som publicerades under denna tid fyllde inte alltid vetenskapliga krav, vilket ledde till att riksantikvarien Hans Hildebrand på 1880-talet tog initiativ till ett modernt bokverk, som skulle omfatta alla runinskrifter i Sverige. Verket fick titeln *Sveriges runinskrifter* och inleddes med Ölands runinskrifter, som började publiceras år 1900.

Bokserien var tänkt att omfatta alla kända runinskrifter i Sverige beskrivna i text och bild och med läsning och tolkning. Hittills har 14 band utkommit, vilka tillsammans omfattar nästan en hyllmeter. Ännu återstår dock landskap som Dalarna, Hälsingland, Medelpad, Jämtland, Skåne, Blekinge,

Halland och Bohuslän. Dessutom har en stor mängd nya fynd gjorts i de tidigare beskrivna landskapen. I utgåvan om Öland, som kom allra först, beskrivs exempelvis 60 runinskrifter. Idag är tre gånger så många inskrifter kända och merparten finns alltså inte med i boken.

I flera av de äldsta delarna av *Sveriges runinskrifter* behöver dessutom illustrationerna kompletteras och uppdateras.

En central uppgift för Runverket är att ansvara för denna systematiska publicering genom att både fortsätta utgivningen av *Sveriges runinskrifter* och årligen publicera de nyfynd som görs. Detta är mycket efterfrågat, inte bara av den akademiska forskningen och de institutioner som utför arkeologiska

Guldbrakteat med urnordiska runor påträffad 2009 vid Trollhättan i Västergötland. Texten lyder i översättning: "Jag 'erilen' heter Mariþeubaz. Jag skrev **alapo**". Det sista ordet är annars okänt och inte säkert tolkat, men kan vara ett substantiv som hör ihop med verbet *alan "nära, föda". Namnet *Mariþeubaz* har aldrig tidigare påträffats och kan antingen betyda "berömd tjuv" eller "havstjuv" beroende på om *a*-vokalen har varit lång eller kort. Brakteaten har daterats till omkring 500 e. Kr. Foto: Bengt A. Lundberg. CC BY.

När taket på Högs kyrka renoverades 2000–2001 upptäcktes att det fanns runor ristade på vissa av takbjälkarna. Man såg att det var början av runraden och antog att det kanske rörde sig om magiska runor till kyrkans skydd. När Runverket tillsammans med Hälsinglands museum undersökte runorna 2011 visade det sig att det inte alls var frågan om runmagi utan ett sätt att numrera takstolarna. Ristaren hade nämligen

ökat med en runa i runraden för varje bjälke: [f], fu, fuþ, fuþo, fuþor, fuþork. Numreringen hänger ihop med att takstolarna först konstruerades på marken och sedan hissades upp i delar. Trävirket i yttertakets i Hög är enligt dendroundersökning fällt vintern 1191–92, vilket visar runorna har ristats i början av 1190-talet. Foto: Lars Nylander, Magnus Källström. CC BY.

undersökningar, utan också av kulturmiljövärden och inte minst av en stor intresserad allmänhet.

Runverket föreslår för framtiden fokuserade insatser inom mindre geografiska områden, som kan genomföras på relativt kort tid och med fördel också i samverkan med forskare från olika lärosäten. Tänkbara uppgifter är exempelvis att slutföra utgivningen av *Gotlands runinskrifter* eller göra den första moderna utgåvan om runstenarna i Medelpad. Exempel på andra intressanta forskningsområden där det finns ett stort dokumentations- och forskningsbehov är de runristade gravmonumenten i Östergötland och på Öland, dalrunorna eller runinskrifterna på lösföremål från Uppland.

Samlade digitala källor för bredare forskning

Källmaterialet om runor och runinskrifter omfattar allt från handskrifter från slutet av 1500-talet till moderna digitala källor. Mycket finns i arkiven på Riksantikvarieämbetet, men också på Kungliga biblioteket i Stockholm liksom i museiarkiv och hos enskilda forskare. I Samnordisk runtextdatabas, som har skapats vid Uppsala universitet, har man samlat läsningar och tolkningar av i stort sett alla runinskrifter som är kända. Informationen är dock mycket kortfattad och bygger

för Sveriges del till i huvudsak på de publikationer och rapporter, som har producerats av Runverket.

För att underlätta för forskning och allmänhet har Riksantikvarieämbetet digitaliserat de hittills utgivna delarna av bokverket *Sveriges runinskrifter* och dessa finns nu tillgängliga på vår webbplats i form av pdf-filer. Det finns dock ett stort behov av att hitta en mer utvecklad presentationsform och att digitalisera ytterligare material, vilket också planeras för framtiden. Detta är ett resurskrävande arbete, men samtidigt mycket angeläget.

Att knyta samman information om runinskrifter från olika datakällor öppnar för ny forskning och för mer komplexa frågor, där exempelvis runstenar kan relateras till faktorer som bebyggelse, gränser och kommunikationsleder eller till andra fornlämningar. Att inventera, registrera, digitalisera dokument och bilder samt samordna digitala datakällor kan på sikt ge både forskning och kulturmiljövärden tillgång till stora mängder öppen, högkvalitativ och länkad forskningsdata. Förutom att utveckla runforskningen kan detta källmaterial användas inom arkeologi, historia, språkvetenskap, konserveringsvetenskap, konstvetenskap och andra forskningsområden. Det skapar också nya möjligheter att göra kunskapen om runor och runinskrifter mera tillgänglig för alla.

Reliefhugget runstensfragment från Köping, Öland, med bearbetningsspår.
3D-bild: Laila Kitzler Åhfeldt.
CC BY.

Samlat ansvar bevarar runristningarna och utvecklar runforskningen

Runverket utgör ett centrum för forskning om runor och svarar för undersökning och vård av runstenar och andra runinskrifter. Att kunna rikta insatserna utifrån forskningsbehov och hur kulturarvet bäst bevaras på lång sikt är en viktig uppgift. Detta är också avgörande för att skapa ny kunskap och för att runstenarna ska kunna upplevas av kommande generationer.

En runsten vid Skånåla kyrka i Uppland målas upp av Runverkets personal sommaren 2010.
Foto: Magnus Källström.
CC BY.

Samordning av undersökningar och vård

Varje år vårdas ett femtiotal runstenar. Det handlar ofta om rengöring och andra konserveringsinsatser samt att ristningen målas i. Det är vid rengöringstillfällena som de bästa förutsättningarna finns för undersökning av runristningarna och det är inte ovanligt att nya upptäckter görs i såväl runor som ornamentik. Det är därför viktigt att vårdinsatser och undersökningar samordnas och att man tar hänsyn till både vårdbehov och kunskapsuppbyggnaden inom skilda områden.

Förutom den rent runologiska dokumentationen kan det handla om tekniska analyser av ristning och stenmaterial, men också om utvärdering och utveckling av rengörings- och konserveringsmetoder. Hur en sten vittrar kan nämligen bero på många olika omständigheter där både den yttre miljön och stenmaterialet har betydelse.

Den stödjande och rådgivande roll som Runverket också har, blir extra viktig i samband med att den praktiska runvården delvis får nya former. Det finns här ett ökande behov av experter med nationell överblick och aktuella forskningserfarenheter, för kunskapsstöd och dialog. Runverket har här en betydelsefull roll att fylla.

Runverket som kompetent kunskapsbärare

Runor är ett angeläget kulturarv som måste bevaras och göras tillgängligt på ett genomtänkt sätt. Runskrift och runstenar förknippas av många människor främst med

vikingatiden, även om runor användes både före och efter denna tidsperiod. Internationellt har vikingar och runor också ett starkt genomslag och fungerar som ett kännetecken för Skandinavien och inte minst för Sverige.

Många har starka associationer och uppfattningar om vikingatiden, inte sällan formade av populärkulturella och ideologiska föreställningar. Runverket bidrar positivt till en fördjupad förståelse av runorna som kulturarv och hur detta uppfattas och tolkas av dagens forskning. En grundläggande förutsättning för att Runverket ska kunna upprätthålla sin roll som kompetent kunskapsbärare och möta förväntningar från forskare, regional kulturmiljövård och allmänhet är en fortsatt stark runforskningsmiljö. Denna upprätthålls genom att experterna inom Riksantikvarieämbetet själva bedriver egen forskning, deltar i den akademiska diskussionen och har god insikt i det rådande forskningsläget samt tillgängliggör forskningsresultat och medverkar i det offentliga samtalet på seminarier och i andra sammanhang.

Ingen annan myndighet eller enskild akademisk disciplin har förutsättningar eller uppdrag att samla den nödvändiga kompetensen och täcka in den tvärvetenskapliga helheten som behövs inom runforskningen. Runverket har därför en unik roll och därmed även stora förväntningar på sig från omvärlden. Runverket vill bidra och även i fortsättningen vara den kompetenta kunskapsbäraren inom detta område.

Riksantikvarieämbetet | Telefon: 08-5191 8000 | E-post: registrator@raa.se | www.raa.se